

на нощта другари вѣрни,
въ плащове обвити бѣли,
тѣжно сѣ глави привели;
по лицата скръбь безмѣрна,
неподвижни въ тъмнината,
сякашъ въ ужасъ вкаменени,
въ статуи сѣ промѣнени.

Като пѣсень въ тишината,
като шепоть — тихо, странно —
плаватъ вопли изъ гората
и проплакватъ непрестанно:
«Вождѣтъ мѣртвѣтъ!
Вождѣтъ мѣртвѣтъ!!»

Като вѣтрѣтъ преминава
и въ уши тѣ зарадава:

«Вождѣтъ мѣртвѣтъ!
Вождѣтъ мѣртвѣтъ!!»

Като шепоть на листата,
като ехо отъ скалата,
чува се отвсѣде ясно —
непрестанно, многогласно:

«Вождѣтъ мѣртвѣтъ!
Вождѣтъ мѣртвѣтъ!!»

Тръпне тамъ гората глуха —
дружни вопли се зачуха:

«Царѣтъ мѣртвѣтъ!!!
мѣртвѣтъ!!!
мѣртвѣтъ!!!»